

Sygn. akt II K 483/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Dominika Źródka

po rozpoznaniu w dniach 22 października 2020 roku, 28 kwietnia 2021 roku, 18 maja 2021 roku

sprawy M. C.

syna A. i E. z domu K.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w okresie od maja 2015r. do listopada 2015 r. oraz w lutym 2016 r. działając w różnych miejscach na terenie kraju, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał przywłaszczenia pieniędzy na łączną kwotę 115.510,88 zł na szkodę firmy (...) sp.j

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. umarza postępowanie karne przeciwko M. C. o to, że w okresie od maja 2015 roku do listopada 2015 roku oraz w lutym 2016 roku działając w różnych miejscach na terenie kraju, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał przywłaszczenia pieniędzy na łączną kwotę 115.510,88 złotych na szkodę firmy (...) sp.j tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. wobec innej okoliczności wyłączającej ściganie tj. konsumpcji skargi oskarżycielskiej

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 483/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub			

<p>art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1.USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.1.1.</p>	<p>M. C.</p>	<p>M. C. w okresie od maja 2015 roku do listopada 2015 roku oraz w lutym 2016 roku działając w różnych miejscach na terenie kraju, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał przywłaszczenia pieniędzy na łączną kwotę 53610 złotych na szkodę firmy (...) sp.j</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>M. C. i B. B. (1) 26 stycznia 2015 roku zawarli umowę spółki (...) z siedzibą w W.. Spółka ta 10 lutego 2015 roku została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod</p>	<p>Kserokopia umowy spółki (...) z siedzibą w W. k.17-18 Wydruk z KRS dotyczący (...) SPÓŁKA JAWNA M. C. z siedzibą w W. k.19-23</p>		

<p>nr (...).Zgodnie z umową spółki każdy z jej wspólników był uprawniony do samodzielnego prowadzenia spraw spółki. Nadto każdy ze wspólników mógł bez uprzedniej uchwały prowadzić sprawy nie przekraczające zwykłego zarządu. Jednocześnie zobowiązania i wydatku spółki przekraczające 50000 złotych nie należały do zwykłych czynności zarządu spółki.</p>	<p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p>		
<p>Spółka (...) otrzymała od ojca B. B. (1) kwotę 100000 złotych przeznaczoną na rozruch działalności. Zgodnie z ustnym porozumieniem wspólnicy początkowo umówili się, że wszystkie zarobione na początku działalności środki pieniężnej będą przeznaczać na rozwój firmy. Jednocześnie w owym ustnym porozumieniu wspólnicy ustalili, iż miesięczne wypłaty akonto zysku na poziomie około 1000-1100 złotych na rzecz każdego ze wspólników.</p>	<p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p>		
<p>Po krótkim okresie zgodnej współpracy wspólników zaczęły się między nimi nieporozumieniami. Powodem owych nieporozumień były wypłaty dokonywane przez M. C. z konta spółki. Początkowo M. C.</p>	<p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281 Informacja (...) k. 172</p>		

<p>informował współnika B. B. (1) o owych wypłatach – wskazując, że pieniądze te są mu niezbędne do prowadzenia własnych osobistych spraw jak chociażby wymiana pieca czy wizyty u dentysty. Jednocześnie oskarżony M. C. zobowiązał się zwrócić owe pieniądze na konto spółki w nieodległym.</p>			
<p>Konkretniej rzecz biorąc M. C. w kwietniu 2015 roku dokonał wypłaty 1100 złotych akonto zysku. Suma ta była zgodna z ustnym porozumieniem między współnikami. Jednocześnie w tym miesiącu M. C. nie dokonał żadnej wpłaty na konto spółki</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Informacja (...)k. 172</p>		
<p>W maju 2015 roku dokonał wypłaty kwoty 1000 złotych akonto zysku – transakcja z 7 maja 2015 roku. Jednocześnie 11 maja 2015 roku dokonał wypłaty kwoty 8000 złotych – jako zaliczki, do której to zwrotu zobowiązał się wobec B. B. (1). W tym miesiącu M. C. nie dokonał żadnej wpłaty na konto spółki</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p> <p>Informacja (...) k. 172</p>		
<p>W czerwcu 2015 roku M. C. dokonał wpłaty kwoty 2400 złotych rozliczonej jako częściowe rozliczenie pobranej w maju zaliczki</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego</p>		

	<p>rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Informacja (...) k. 172</p>		
<p>W lipcu 2015 roku M. C. dokonał wpłaty 2000 złotych rozliczonej jako częściowe rozliczenie pobranej w maju zaliczki. Jednocześnie w tym samym miesiącu oskarżony pobrał z konta spółki kwotę 10000 złotych. Z powyższej kwoty suma 6000 złotych stanowiła wypłatę akonto zysku, a kwota 4000 złotych nie miała żadnego ekonomicznego uzasadnienia w działalności spółki</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p> <p>Informacja (...) k. 172</p>		
<p>W sierpniu 2015 roku M. C. dokonał wypłaty akonto zysku w kwocie 1000 złotych. Natomiast pozostała pobrana przez oskarżonego kwota pieniędzy tj. suma 3000 stanowiła wypłatę bez tytułu prawnego i bez ekonomicznego uzasadnienia działalności spółki.</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Informacja (...) k. 172</p>		
<p>We wrześniu 2015 roku wspólnicy dokonali wypłaty akonto zysku w kwotach po 1000 złotych na rzecz każdego z nich. Natomiast M. C. w tym miesiącu poprzez 16 różnych transakcji dokonał wypłaty kwoty 31130 złotych, która stanowiła wypłatę bez tytułu prawnego i bez</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Informacja (...) k. 172</p>		

<p>ekonomicznego uzasadnienia działalności spółki</p>			
<p>W październiku 2015 roku wspólnicy dokonali wypłaty akonto zysku w kwotach po 2000 złotych . W miesiącu tym M. C. pobrał nadto kwotę 13500 złotych w 10 dodatkowych transakcjach, która stanowiła wypłatę bez tytułu prawnego i bez ekonomicznego uzasadnienia działalności spółki. Jednocześnie w miesiącu tym M. C. dokonał wypłaty w kwocie 3000 złotych na rzecz spółki.</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Informacja (...) k. 172</p>		
<p>Natomiast w listopadzie 2015 roku wspólnicy dokonali wypłaty akonto zysku w kwotach po 3000 złotych. Dodatkowo M. C. w tym miesiącu dokonał wypłaty 1000 złotych, która stanowiła wypłatę bez tytułu prawnego i bez ekonomicznego uzasadnienia działalności spółki.</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Informacja (...) k. 172</p>		
<p>W lutym M. C. w dwóch transakcjach dokonał wypłaty 400 złotych, która stanowiła wypłatę bez tytułu prawnego i bez ekonomicznego uzasadnienia działalności spółki.</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Informacja (...) k. 172</p>		

<p>Podsumowując oskarżony M. C. w okresie od maja 2015 roku do listopada 2015 roku dokonał wypłat z konta spółki w wysokości 82130 złotych. Z tego kwota 17100 złotych stanowiła wypłatę akonto zysku. W tym czasie oskarżony dokonał nadto wypłat własnych w kwocie 11420 złotych. Natomiast w okresie objętym aktem oskarżenia M. C. działając z góry powziętym zamiarem z wykorzystaniem tej samej sposobności dokonał wypłat środków pieniężnych w kwocie 53610 złotych, która to suma stanowiła wypłatę bez tytułu prawnego i bez ekonomicznego uzasadnienia działalności spółki</p>	<p>Wyciągi bankowe z rachunku spółki (...) z siedzibą w W. k. 25-37</p> <p>Zestawienia własne dokonanych wpłat przez M. C. z firmowego rachunku bankowego k.38-42</p> <p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p> <p>Informacja (...) k. 172</p>		
<p>Niemniej jednak pomimo wielu deklaracji M. C. nie zwrócił spółce owych pieniędzy wypłaconych ponad umówioną wypłatę akonto zysku. Ostatecznie B. B. (1) wyznaczył oskarżonemu termin zwrotu owych pieniędzy wypłaconych przez oskarżonego w okresie od maja do listopada 2015 roku oraz w lutym 2016 roku do terminu targów, na których końcem miesiąca miała wystąpić spółka (...).</p>	<p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p>		
<p>Oskarżony M. C. w żądanym terminie nie wypłacił owych</p>	<p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p>		

<p>pobranym uprzednio środków pieniężnych. Jednocześnie M. C. urwał kontakt ze swoim wspólnikiem. Nie odbierał telefonów wykonywanych przez jego wspólnika B. B. (1), czym zmanifestował swój brak chęci zwrotu uprzednio pobranym środków pieniężnych stanowiących mienie spółki jawnej.</p>			
<p>Nadto oskarżony M. C. pobierał od swoich kontrahentów A. K. (1) i M. P. należności za wystawione przez spółkę faktury. Natomiast pobranymi pieniędzmi oskarżony nie przelewał na konto spółki. W związku z powyższym spółka (...) wystąpiła przeciwko swoim kontrahentom z pozwami o zapłatę, gdzie wystawiono nakazy zapłaty, które następnie zostały zaskarżone, gdzie owi dłużnicy przedstawili oświadczenie M. C. o braku istnienia zaległości finansowych przez te podmioty spółce (...). M. C. nie informował swoich kontrahentów o tym, że nie jest on jedynym wspólnikiem tej spółki.</p>	<p>Kserokopia pokwitowania odbioru z dnia 22 stycznia 2016 roku od A. K. (1) k.43</p> <p>Kserokopia pokwitowania odbioru z dnia 22 stycznia 2016 roku od M. P. k.44</p> <p>Kserokopia pokwitowania odbioru z dnia 27 czerwca 2016 roku od M. P. k.45</p> <p>Kopia oświadczenia M. C. z dnia 24 kwietnia 2017 roku k.46</p> <p>Kopia nakazu zapłaty sygn. akt VI Nc- e 2221841/16 k.53</p> <p>Kopia nakazu zapłaty sygn. akt VI Nc- e 2221840/16 k.54</p> <p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p> <p>Zeznania świadka M. P. k. 93 -94, k.283</p> <p>Zeznania świadka J. K. k. 122-123, k. 281</p> <p>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 września 2017 roku k.137</p>		

	Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 24 października 2017 roku k.138		
Dodatkowo M. C. łamiąc umowę spółki zawarł ze spółką (...) G. M. umowę sprzedaży wiśnie kandyzowanych za kwotę (...),32. W ramach tej transakcji oskarżony pobrał zaliczkę w kwocie 9607,25 złotych, której to zaliczki nie zwrócił swoim kontrahentom pomimo braku dostarczenia umówionego towaru. Później M. C. urwał kontakt ze spółką (...) nie informując B. B. (1) o zaciągniętym zobowiązaniu	<p>Kopia faktury VAT nr (...) k.55</p> <p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p> <p>Zeznania świadka G. M. k. 84 -86</p> <p>Zeznania świadka E. K. (1) k.107 -108</p> <p>Korespondencja mailowa M. C. k. 112-115</p> <p>Wezwanie do zapłaty k 116</p>		
W związku z szeregiem tego rodzaju zachowań M. C., które spowodowały brak zaufania jego współnika B. B. (1) złożył w Sądzie Okręgowym w Warszawie pozew o pozbawienie współnika prawa reprezentowania spółki. W tej sprawie Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 27 września 2017 roku pozbawił M. C. prawa reprezentowania spółki jawnej (...) z siedzibą w W.. Już wcześniej z uwagi na złą sytuację majątkową M. C. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) A. K. (2) dokonał zajęcia praw majątkowych przysługujących M. C. z	<p>Kserokopia zajęcia praw majątkowym przysługujących obowiązanemu z tytułu udziału w spółce (...) k.47-48</p> <p>Kserokopia wezwania do zapłaty z dnia 28 kwietnia 2017 roku k.49</p> <p>Kopia wniosku o wykreślenie spółki (...) z rejestru podatników VAT k. 56</p> <p>Zeznania świadka B. B. (1) k.58-59, k.169, k. 279-281</p> <p>Wezwanie do zapłaty z dnia 10 sierpnia 2017 roku k.77 -79</p> <p>Pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego W. – U. k.81</p>		

tytułu udziału w spółce (...).	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 września 2017 roku k.137		
M. C. ma 42 lata. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa oszustwa. Oskarżony jest osobą żonata. Oskarżony nie leczył się neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Oskarżony M. C. nie jest właścicielem nieruchomości ani innych wartościowych rzeczy ruchomych. Oskarżony aktualnie przebywa w Zakładzie Karnym w N., gdzie odbywa karę łączną 2 lat pozbawienia wolności	Karta karna Oświadczenia o stanie majątkowym Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie danych osobopoznawczych		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżyciel publiczny w żadnym stopniu nie udowodnił M. C. przywłaszczenia pieniędzy w kwocie (...).88 złotych. W tym miejscu wskazać należy, iż jedynym dowodem jaki przedstawił w tym zakresie	ogół materiału dowodowego zebranego i ujawnionego w sprawie		

<p>oskarżyciel był protokół rozprawy w sprawie(...) gdzie M. C. zeznając w charakterze strony postępowania cywilnego oświadczył, iż odebrał owe pieniądze od małżonki A. C. tytułem należności przysługującej spółce (...). W tym zakresie należy stwierdzić, iż dokument ten z uwagi na treść art. 389 § 1 k.p.k. nie mógł stanowić materiału dowodowego w tej sprawie. Jednocześnie należy wskazać, iż w aktach sprawy (...) brak też jakiegokolwiek dokumentu poświadczającego – (choćby pokwitowania odbioru czy wydruku z rachunku bankowego), iż A. C. uiściła ową sumę do rąk swojego męża jako współnika jej wierzyciela.</p>			
<p>1. OCENA DOWODÓW</p>			
<p>0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
	<p>Zeznania świadka B. B. (1)</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał natomiast za wiarygodne oświadczenia wiedzy złożone w trakcie procesu przez B. B. (1). Pokrzywdzony współnik zeznawał w sposób jasny, spójny i logiczny, a także zgodny z zasadami doświadczenia życiowego. W szczególności B. B. (1)</p>	

w sposób szczegółowy i przekonujący opisał ustne porozumienie na mocy którego wspólnicy byli zobowiązani ograniczyć się w pobieraniu pieniędzy akonto zysku spółki. Dodatkowo zeznania świadka korespondowały w całości z pozostałym materiałem zgromadzonym w tym postępowaniu, a zwłaszcza zestawieniem operacji bankowych, wyciągiem z konta, informacji z M Banku. Do tego także inne osoby zeznające w tej sprawie tj. M. P., J. K., G. M. czy E. K. (2) potwierdziły, iż oskarżony w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej nie wskazywał na fakt istnienia drugiego wspólnika. W ocenie Sądu Rejonowego zeznania B. B. (1) należy ocenić także jako rzeczowe świadek precyzyjnie odpowiadał na pytania przewodniczącego czy obrońcy oskarżonego. W wypowiedziach świadka nie było widać chęci uniknięcia odpowiedzi na pytanie. Równocześnie oskarżony nie zeznawał w sposób emocjonalny, wskazując iż z uwagi na upływ czasu pewnych faktów nie jest już sobie w stanie przypomnieć. Dodatkowo koniecznie trzeba zwrócić uwagę, iż zgodne z zasadami doświadczenia życiowego są oświadczenia B. B. (1) w świetle których wielokrotnie wzywał oskarżonego do zwrotu

		<p>pobranymi pieniędzy. Wreszcie godzi się zwrócić uwagę, iż fakt zerwania kontaktu, o którym wielokrotnie wspominał B. B. (1) nie był kwestionowany przez M. C.. Sąd Rejonowy jednocześnie nie dostrzegł w zeznaniach B. B. (1) żadnych sprzeczności. Przeciwnie świadek ten potrafił wytłumaczyć powody, dla których w niektórych miesiącach pobierał większą sumę pieniędzy – chęć rozliczenia pierwszej zaliczki pobranej przez oskarżonego. Do tego także wyznaczenie przez B. B. (1) ostatecznego terminu zwrotu owych pieniędzy jest wiarygodne biorąc pod uwagę zachowanie oskarżonego po tym terminie. Sąd oceniając owe zeznania nie może tracić z pola widzenia także zeznań pozostałych świadków świadczących w sposób pośredni o przestępnym charakterze działań oskarżonego. Zatem dlatego też Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie oparł się przede wszystkim na zeznaniach złożonych przez reprezentującego pokrzywdzoną spółkę (...).</p>	
<p>Zeznania świadek E. K. (1)</p>	<p>Brak było podstaw do zanegowania zeznań złożonych przez E. K. (1). Świadek ta w sposób dokładny opisała przebieg zamówienia złożonego</p>		

przez firmę (...) u oskarżonego, a także fakt pobrania przez niego zaliczki, a potem unikania kontaktu z przedstawicielem kontrahenta. W tym miejscu należy zważyć, iż owe oświadczenia wiedzy korespondują z zeznaniami G. M.. Do tego trzeba było zauważyć, iż treść tych zeznań pokrywa się także z zawartością korespondencji mailowej między stronami. Ponadto zeznania te wspierają oświadczenia B. B. (1)/ Natomiast sam oskarżony nie potrafił w sposób przekonujący wyjaśnić dlaczego nie zwrócił pobranej zaliczki pomimo braku możliwości sprzedaży zamówionych wiśni, co także świadczy o tym, iż działał on w zamiarze oszukania nie tylko swojego wspólnika lecz także przedsiębiorstwa (...). Nadto należało zwrócić uwagę, iż świadek ta nie miała żadnego interesu w pomawianiu oskarżonego, który jest dla niej osobą obcą. W związku z powyższym zeznania E. K. (1) w sposób posilkowy przysłużyły się w ustaleniu charakteru działalności M. C. jako (...) spółki (...).

Zeznania świadek G. M.

Podobnie jako wiarygodne należało uznać zeznania G. M.. Świadek ten nie posiadał bezpośredniej wiedzy o działalności M. C., a swoje

oświadczenia ograniczył do podstawy analizy zgromadzonej w swojej firmie dokumentacji na temat współpracy ze spółką (...). Co ważne G. M. zeznawał zbieżne z jego pracownicą E. K. (1). Sąd w owych zeznaniach nie dostrzegł żadnej sprzeczności czy to o charakterze zewnętrznym czy też wewnętrznym. Nadto owe zeznania współgrają z przedłożoną przez świadka dokumentacją. Trzeba mieć także na względzie, iż także ten świadek nie zna osobiście oskarżonego i brak jest podstaw do powzięcia wątpliwości odnośnie jego obiektywizmu w tej sprawie. Zeznania te nie były także w żadnym miejscu kwestionowane przez oskarżonego czy jego obrońcę.

Zeznania świadka J. K.

Jako wiarygodne należało ocenić także oświadczenia wiedzy złożone przez J. K.. Świadek ten w sposób rzeczowy opisał współpracę łączącą go z oskarżonym jako przedstawicielem spółki (...). Co istotne świadek w toku dochodzenia kategorycznie zaznaczył, iż był przekonany, że to M. C. jest jedynym wspólnikiem spółki. Nadto świadek rzetelnie opisał fakt, iż spółka nie bieżąco płaciła oskarżonemu świadczenia pieniężne oraz wystawienia przeciwko

	<p>niemu nakazu zapłaty w związku z brakiem wpłaty owych sum na konto spółki. Zeznania świadka pozostawały jasne, spójne i logiczne, a co najważniejsze miały potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci faktur wystawionych przez spółkę, pisemnego oświadczenia M. C. oraz nakazu zapłaty wystawionemu w postępowaniu upominawczym. Dlatego też także owe depozycje posiłkowo pomagały zrekonstruować stan faktyczny w tej sprawie.</p>	
<p>Zeznania świadka M. P.</p>	<p>Analogiczne względy stały za uznaniem za wiarygodne oświadczeń wiedzy złożonych w trakcie tego procesu przez świadka M. P.. Świadek ta w sposób rzeczowy opisała przebieg współpracy ze spółką (...) oraz przyjęty sposób rozliczenia. Także zeznania tej świadek nie były w żaden sposób kwestionowane w toku tego procesu oraz posiadały oparcie w dowodach z dokumentów. Brak było powodów do powzięcia wątpliwości odnośnie jej obiektywizmu. Nadto jej zeznania pozostawały zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd Sąd przy rekonstrukcji stanu</p>	

	faktycznego posłużył się także depozycjami M. P..	
Wyciąg z rachunku bankowego spółki, informacja od M – Banku, zestawienie oskarżyciela posiłkowego	Istotne znaczenie dla niniejszego postępowania miał dowód z wyciągu z rachunku bankowego spółki w połączeniu z informacją od M Banku, a także z zestawieniem dołączonym do zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa. Treść tego dokumentu nie była kwestionowana przez strony tego procesu. Także Sąd nie powziął wątpliwości odnośnie autentyczności tych dowodów, a także prawdziwości treści w nich zawartych. Do tego analiza owego wyciągu wskazuje na rzetelność zestawienia dołączonego do zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.	
umowa spółki i wyciąg z KRS, faktury wystawiane przez spółkę, wezwania do zapłaty, nakazy zapłaty, wezwania do zapłaty, zawiadomienia o zajęciu praw M. C., oświadczenie oskarżonego odnośnie braku zaległości jego kontrahentów, korespondencja e mail prowadzona z firmą (...) czy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, notatki o ówczesnym podejrzanym, karty karnej czy zaświadczenia o stanie majątkowym.	Podobnie jako przydatne w tej sprawie należało uznać umowę spółki i wyciąg z KRS oraz wyciąg z KRS, faktury wystawiane przez spółkę, wezwania do zapłaty, nakazy zapłaty, wezwania do zapłaty, zawiadomienia o zajęciu praw M. C., oświadczenie oskarżonego odnośnie braku zaległości jego kontrahentów, korespondencja e mail prowadzona z firmą (...) czy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, notatki o ówczesnym podejrzanym, karty karnej czy zaświadczenia o stanie	

	<p>majątkowym. Dokumenty te nie były bowiem kwestionowane w toku procesu, Sąd nadto nie ujawnił z urzędu faktów podważających ich wiarygodność czy autentyczność. Szereg z wyżej wymienionych dokumentów stanowiły w istocie dokumenty urzędowe, które zostały sporządzone przez kompetentne do tego osoby w przewidzianej prawem formie. W związku z powyższym także owe dowody przysłużyły się do poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie.</p>	
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
	<p>Wyjaśnienia oskarżonego M. C.</p>	<p>Oskarżony M. C. będąc dwukrotnie słuchanym w trakcie postępowania przygotowawczego konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów, przy jednoczesnej odmowie składania wyjaśnień. W toku rozprawy głównej M. C. także nie przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa, natomiast</p>

zdecydował się złożyć wyjaśnienia. W tych wyjaśnieniach M. C. kategorycznie zaprzeczył ażeby pobrał od swojej małżonki środki pieniężne tytułem wierzytelności przysługujących spółce. Oskarżony wyjaśnił, iż zeznając w sprawie cywilnej był skłócony z B. B. (1). Nadto M. C. wskazał, iż w tamtym procesie chciał pomóc swojej żonie. Odnosząc się natomiast do pozostałej części zarzutów oskarżony nie potrafił w sposób spójny przekazać powodów, dla których pobierał z konta spółki sumy wyszczególnione w zawiadomieniu oskarżyciela posiłkowego. W tej materii oskarżony nie kwestionował zasadniczej części transakcji finansowych będących przedmiotem zarzutu. Jednakże M. C. zaprzeczył jakoby pieniądze te pobierał z zamiarem ich przywłaszczenia. Oskarżony oświadczył, iż chciał zwrócić pieniądze spółce w sytuacji gdy firma zacznie generować większe przychody. Natomiast później na skutek kłopotów finansowych spółki oraz nieporozumień ze współnikiem nie był w stanie zwrócić tych pobranych wcześniej pieniędzy. Jednocześnie oskarżony podniósł szereg zarzutów odnośnie rzetelności B. B. (1) w zakresie prowadzonej

przez niego działalności gospodarczej. W tej materii M. C. oświadczył, iż B. B. (1) nie przejawiał większego zainteresowania w prowadzeniu firmy i tak naprawdę to na jego barkach leżało prowadzenie owej działalności gospodarczej. Nadto M. C. podał, iż w inkryminowanym okresie czasu dokonywał też wpłat na konto spółki oraz pozyskiwał wielu klientów. Do tego oskarżony zaprzeczył jakoby kiedykolwiek zaniechał wpłaty pobranych od swoich kontrahentów środków finansowych na konto spółki. Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne w zakresie jakim negował przywłaszczenie kwot wypłaconych przez niego w okresie zarzucanym aktem oskarżenia z konta spółki (...). W tym zakresie zwrócić trzeba przede wszystkim uwagę na nie budzące wątpliwości zeznania B. B. (1), który w sposób przekonujący opisał ustne ustalenia wspólników. Co więcej należało mieć na względzie, iż treść tego porozumienia nie była kwestionowana przez oskarżonego. Nie sposób jednak podzielić zapatrywania oskarżonego w świetle którego miał nie przywłaszczyć owej kwoty wypłaconej poza

umówione wynagrodzenie akonto zysku. Tutaj należy zwrócić uwagę na zachowanie oskarżonego w okresie następujących po targach, które miały miejsce w lutym 2016 roku. Jak wskazują zeznania świadka B. oskarżony miał z nim zerwać kontakt, nie odbierać telefonów, a także zaniechać wpłaty umówionej sumy. To wszystko wskazuje jednoznacznie, iż tego rodzaju działaniem M. C. zaimplementował swój zamiar włączenia pieniędzy spółki do własnego majątku. Tak tylko można interpretować sytuację, kiedy oskarżony zdając sobie sprawę z wyznaczonego przez współnika terminu do zwrotu pieniędzy zaniechał spełnienia tego świadczenia, nie próbując w żaden sposób wytłumaczyć zwłoki, a wręcz przeciwnie w sposób intencjonalny ukrywając się przed współnikiem. Ten fakt główny należy nałożyć na szereg faktów pobocznych wynikających z innych działań oskarżonego wyszczególnionych w stanie faktycznym w sprawie. Nie można bowiem zapomnieć, iż M. C. pobierał pieniądze od swoich kontrahentów, których potem nie przekazywał na konto spółki. Istotne znaczenie ma także sytuacja majątkowa oskarżonego,

któremu zajęto prawa przysługujące w majątku spółki właśnie z uwagi na długi wchodzące w skład jego majątku osobistego. Dodatkowo zważyć trzeba, iż oskarżony jak wspomina B. B. (1) wielokrotnie przekładał termin zwrotu pobranych zaliczek. Fakt ten obrazuje, iż w rzeczywistości oskarżony nigdy nie chciał zwrócić spółce (...) owych nienależnie pobranych środków pieniężnych. Równocześnie jako irrelevantne w tej sprawie należy ocenić wyjaśnienia oskarżonego w zakresie stopnia rzetelności wspólnika w pracy na rzecz spółki. Dodatkowo nie sposób pominąć, iż właśnie w związku z działalnością oskarżonego jako wspólnika firmy (...) doszło do wszczęcia szeregu postępowań karnych, zakończonych prawomocnymi wyrokami przeciwko oskarżonemu. Fakt ten również pośrednio dowodzi, iż oskarżony M. C. w sposób partykularny traktował założoną przez siebie spółkę jako instrument i źródło pozyskiwania w nielegalny sposób środków finansowych. Niemniej jednak należało zważyć, iż w niniejszej sprawie nie przedstawiono żadnych dowodów wskazujących na fakt pobrania przez M. C. pieniędzy od jego żony A.. W szczególności za

	<p>tego rodzaju dowód nie mogą zostać uznane (z przyczyn formalnych) zeznania M. C. złożone w postępowaniu cywilnym. Dodatkowo trzeba ocenić, iż oskarżony w sposób przekonujący i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego odniósł się do tej kwestii na rozprawie głównej. Logicznym jest bowiem, iż w trakcie procesu cywilnego M. C. z uwagi na więzy łączące go z pozwaną A. C. oraz istniejącym konfliktem z B. B. (1) zeznawał na korzyść pozwanej. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ocenił, iż wyjaśnienia oskarżonego są nieprzydatne do poczynienia pozytywnych ustaleń faktycznych w tej sprawie, w kontekście dotyczącej przywłaszczenia przez niego sumy wypłaconej z rachunku spółki.</p>		
<p>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania	I	M. C.
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
M. C. został oskarżony o to, że w okresie od maja 2015 roku do listopada 2015 roku oraz w lutym 2016 roku działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem dokonał przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 115510,88 złotych na szkodę firmy (...) spółka jawna tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.			
Zgodnie z treścią art. 284 § 2 k.k. odpowiedzialności karnej za ten typ czynu			

zabronionego odpowiada ten kto przywłaszcza powierzona rzecz ruchomą. Jednocześnie lektura art. 115 § 9 k.k. wskazuje, iż na gruncie kodeksu karnego desygnatem pojęcia rzecz ruchoma jest także środek pieniężny. W orzecznictwie sądów powszechnych podkreśla się, iż przedmiotem przywłaszczenia może być także rzecz stanowiąca współwłasność sprawcy. W takim przypadku do zaistnienia znamion tego przestępstwa niezbędnym jest ażeby sprawca zaimanifestował chęć wyłącznego władania daną rzeczą z pominięciem praw pozostałych współwłaścicieli. Oczywistym zarazem jest fakt, iż przedmiotem przywłaszczenia może być także mienie wchodzące w skład majątku osób prawnych. I tak przekładając wyżej poczynione założenie sprawcą tego przestępstwa może być także jeden ze współników tego rodzaju osoby prawnej. Jednocześnie należy wskazać, iż przestępstwo to jest popełnione w czasie kiedy sprawca zaimanifestował objęcie wyłącznego władztwa nad rzeczą z pominięciem innych osób uprawnionych. Moment ten należy uznać za chwilę realizacji skutku. Natomiast z uwagi na specyficznie ujęte znamię

strony podmiotowej czynu tego można dopuścić się tylko i wyłącznie w zamiarze kierunkowym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy ocenić, iż M. C. przywłaszczył pieniądze pobrane z konta spółki, które nie miały ekonomicznego uzasadnienia. Tak tylko należy rozumieć sytuację kiedy to M. C. w pewnym momencie urwał kontakt z drugim wspólnikiem, właśnie wraz z upływem daty wyznaczonej do zwrotu pobranych pieniędzy. Do tego w ocenie Sądu Rejonowego oskarżony M. C. działał od samego początku z zamiarem przywłaszczenia tych sum pieniężnych. Tak tylko można tłumaczyć kilkadziesiąt pobrań pieniędzy z konta spółki, o których to nie w późniejszym czasie nie informował swojego wspólnika. Ogół ustalonego stanu faktycznego pozwala twierdzić, iż oskarżony od samego początku nie miał zamiaru zwrócić tych pieniędzy. Tym samym trafna była kwalifikacja zaproponowana przez oskarżyciela publicznego jakoby to zachowanie wyczerpywało znamiona występku z art.284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Jednocześnie wysokość szkody, a także brak

w sprawie okoliczności limitujących winę sprawcy wskazują, iż zachowanie to było przestępstwem w rozumieniu art. 1 k.k. Tym samym gdyby nie negatywna przesłanka procesowa, o której mowa poniżej Sąd byłby zobowiązany do uznania winy M. C. w zakresie kwoty 53610 złotych, która to suma stanowiła wypłatę bez tytułu prawnego i bez ekonomicznego uzasadnienia działalności spółki. Brak natomiast było możliwości przypisania oskarżonemu M. C. przywłaszczenia sumy (...) (...)złotych tytułem domniemanego pobrania pieniędzy od dłużnika spółki (...), będącej żoną oskarżonego. W tym miejscu wskazać należy, iż jedynym dowodem jaki przedstawił w tym zakresie oskarżyciel był protokół rozprawy w sprawie (...) gdzie M. C. zeznając w charakterze strony postępowania cywilnego oświadczył, iż odebrał owe pieniądze od małżonki A. C. tytułem należności przysługującej spółce (...). W tym zakresie należy stwierdzić, iż dokument ten z uwagi na treść art. 389 § 1 k.p.k. nie mógł stanowić materiału dowodowego w tej sprawie. Jednocześnie należy wskazać, iż w aktach sprawy (...)brak też jakiegokolwiek dokumentu poświadczającego –

(choćby pokwitowania odbioru czy wydruku z rachunku bankowego), iż A. C. uiściła ową sumę do rąk swojego męża jako współnika jej wierzyciela. Tym samym oskarżyciele w tej sprawie w zasadzie nawet nie podjęli próby wykazania, iż M. C. był kiedykolwiek we władaniu ową sumą pieniężną, co jest przecież niezbędne do przypisania przestępstwa przywłaszczenia. Jeszcze raz należy wskazać, iż w ocenie Sądu Rejonowego takim dowodem nie może być oświadczenie oskarżonego złożone uprzednio w procesie cywilnym w charakterze strony. Co więcej oświadczenie to jest skrajnie niewiarygodne, biorąc pod uwagę cały kontekst powyższej sprawy tj. fakt, iż pozwaną w sprawie cywilnej była żoną oskarżonego, silny konflikt oskarżonego z B. B. (1), brak chociażby próby uwiarygodnienia tych słów przez pozwaną A. C. poprzez przedstawienie dowodu z dokumentu – chociażby pokwitowania czy historii transakcji na rachunku bankowym. Co istotne należy zważyć, iż także sąd cywilny wydając wyrok w tej sprawie nie dał wiary tym oświadczeniom M. C.. Nadto spółka (...) prowadzi egzekucję z wydanego w tym postępowaniu tytułu wykonawczego przeciwko A. C.. Tym samym

nawet przyjęcie podstaw do wydania wyroku skazującego nie pozwoliłoby na przypisanie oskarżonemu M. C. kwoty (...) (...) złotych, będącej w świetle uzasadnienia aktu oskarżenia drugą częścią zarzucanego oskarżonemu czynu ciągłego. W tym miejscu Sąd Rejonowy zważył, iż z uwagi na treść art. 414 § 1 k.p.k. w przypadku ujawnienia okoliczności, o których mowa w art. 17 § 1 pkt 1 bądź 2 k.p.k. Sąd nawet pomimo istnienia ujemnej przesłanki procesowej powinien wydać orzeczenie uniewinniające oskarżonego. Jednakże konieczność taka aktualizuje się w przypadku spełnienia tych podstaw odnośnie całego czynu. Natomiast w tym przypadku z uwagi na poczynione wyżej stwierdzenia nie można by uniewinnić oskarżonego od całości zarzucanego mu czynu ciągłego, gdyż oskarżyciel publiczny wykazał, iż oskarżony działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tego samego zamiaru przywłaszczył kwotę 53610 złotych.

W ocenie Sądu Rejonowego nie sposób było jednak wydać wyroku skazującego wobec stwierdzenia ujemnej przesłanki procesowej w postaci innej okoliczności

wylęczającej ściganie w postaci konsumpcji skargi oskarżycielskiej.

W tej sprawie trzeba bowiem zauważyć, iż Prokuratura Rejonowa dla (...) – U. 4 lipca 2017 roku wszczęła postępowanie o czyn wynikający z zawiadomienia oskarżyciela posiłkowego tj. przestępstwo przywłaszczenia przez oskarżonego M. C. pieniędzy pobranych z rachunku bankowego spółki. Następnie po przeprowadzeniu czynności procesowych postanowieniem z dnia 7 grudnia 2017 roku umorzono dochodzenie w sprawie dokonanego w okresie od dnia 26 stycznia 2015 roku do dnia 10 maja 2017 roku w nieustalonym miejscu zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kocie 53610 złotych na szkodę firmy (...) sp. j pochodzących od kontrahentów oraz z konta firmowego tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Przedmiotowe postanowienia zostało zaskarżone przez pokrzywdzonego spółkę (...). Owo zażalenie okazało się skuteczne i Sąd Rejonowy dla (...) M. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do dalszego prowadzenia. Następnie przeprowadzono kolejne

czynności procesowe i postawiono oskarżonemu zarzut popełnienia w okresie od maja 2015 roku do listopada 2015 roku oraz w lutym 2016 roku działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tego samego zamiaru dokonał przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 53610 złotych na szkodę firmy (...) sp. j tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Niemniej jednak po przeprowadzeniu następných czynności śledczych w tej sprawie prowadzący dochodzenie postanowił 12 września 2018 roku umorzyć to postępowanie przeciwko oskarżonemu wobec stwierdzenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W tym miejscu trzeba z całą stanowczością stwierdzić, iż postanowienie to było postanowieniem prawomocnym, albowiem nie przysługiwał na nie środek zaskarżenia. Należy przypomnieć, iż Sąd Najwyższy (choćby argumentacja zawarta w postanowieniu Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 12/18), a także Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał, iż w takim przypadku ponownego umorzenia postępowania karnego po uprzednim uchyleniu „pierwszego” umorzenia przez sąd działający

w trybie art. 430 k.p.k. pokrzywdzonemu przysługuje prawo do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia. Brak jest natomiast możliwości ponownej weryfikacji zasadności decyzji prokuratora poprzez wniesienie zażalenia na owo umorzenie. Należy wskazać, że jeżeli postępowanie nie dostarczyło podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, a nie zachodzą warunki określone w art. 324, organ prowadzący postępowanie przygotowawcze odmawia jego wszczęcia lub umarza postępowanie. Wskazane postanowienia stosownie do treści art. 306 § 1 i 1a w zw. z art. 459 § 2 k.p.k. są zaskarżalne zażaleniem przez podmioty określone w art. 306 k.p.k. - przy czym w przypadku odmowy wszczęcia postępowania art. 306 § 1 k.p.k. takie uprawnienie nadaje m.in. pokrzywdzonemu zaś w przypadku umorzenia postępowania przygotowawczego art. 306 § 1a k.p.k. również stronie, a zatem pokrzywdzonemu i podejrzanemu (art. 299 § 1 k.p.k.). Tego rodzaju postanowienia są zaskarżalne zażaleniem do sądu właściwego do rozpoznania sprawy, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 465 § 2 k.p.k.). W przypadku gdy sąd zaskarżone postanowienie

o umorzeniu postępowania przygotowawczego lub odmowie jego wszczęcia utrzyma w mocy, z chwilą uprawomocnienia się takiego postanowienia kończy ono postępowanie przygotowawcze w tej sprawie, a w przypadku gdy umorzenie postępowania przygotowawczego nastąpiło w fazie in personam zamyka również drogę do wydania wyroku, ponieważ trwale blokuje dalszy bieg postępowania i uniemożliwia wystąpienie z aktem oskarżenia zarówno oskarżycielowi publicznemu jak i pokrzywdzonemu (art. 328 k.p.k. i art. 330 § 2 k.p.k.). Natomiast postępowanie przygotowawcze toczy się dalej w sytuacji, gdy Sąd dokonując kontroli instancyjnej postanowienia odmawiającego wszczęcia postępowania przygotowawczego lub umarzającego takie postanowienie uchylili zaskarżone postanowienie z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania i wskaże powody uchylecia, a w miarę potrzeby także okoliczności, które należy wyjaśnić, lub czynności, które należy przeprowadzić. Wówczas wskazania te są dla organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze wiążące. Z kolei przepis art. 330

§ 2 k.p.k. w zakresie w nim uregulowanym, odnosi się do uprawnień procesowych pokrzywdzonego w sytuacji, gdy wykorzystał on uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 i 1a k.p.k. zaś organ prowadzący postępowanie nadal nie znajduje podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wydaje ponownie postanowienie o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia, tożsame w swym rozstrzygnięciu w zakresie przedmiotowym i podmiotowym z pierwszym postanowieniem zapadłym w tej sprawie, które skutecznie zaskarżył pokrzywdzony (zob. wyrok SN z dnia 10 lipca 2013 r., IV KK 87/13, LEX nr 1331369). Z treści art. 330 § 2 k.p.k. w zw. z art. 55 § 1 k.p.k. analizowanych łącznie w ramach wykładni systemowej wynika, że pokrzywdzony nie ma ponownego prawa do złożenia zażalenia na takie postanowienie, lecz zamiast zażalenia może w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu wnieść akt oskarżenia do sądu – vide argumentacja z postanowienia w sprawie I KZP 12/18. Dodatkowo trzeba spostrzec, iż oskarżyciel posiłkowy nie może bronić się poprzez argument o wadliwych pouczeniach. W tej mierze

należy stwierdzić, iż po pierwsze w postępowaniu przygotowawczym był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, a wykładnia owych przepisów prawa jest oczywista. Po drugie pokrzywdzony otrzymał pouczenia, w których wskazano w sposób alternatywny sposoby postępowania w przypadku umorzenia postępowania w sytuacji gdy umorzenie to było pierwszą czy kolejną decyzją procesową w tej sprawie. Po trzecie nawet przyjmując błędność czy nieprecyzyjność pouczeń nawet błędne pouczenia nie mogą kreować praw procesowych, a za takie należałoby uznać stworzenie na poczet tej sprawy nie przysługujące środka zaskarżenia. Tym samym Sąd Rejonowy zważył, iż postępowanie o umorzeniu postępowania było prawomocne. Co więcej godzi się zwrócić uwagę na opis czynu, o które umorzono postępowanie. Mianowicie postępowanie to umorzono przeciwko sprawcy działającemu w warunkach czynu ciągłego. Tym samym biorąc pod uwagę orzecznictwo sądów powszechnych odnośnie charakteru takiego czynu ciągłego niemożliwym następczo jest prowadzenie spraw o zachowania, które mieściły się w okresie

temporalnym postępowania umorzono z uwagi na powagę rzeczy osądzonej i kwestie związane z tożsamością czynu. Bezsporne jest bowiem, iż w przypadku ujawnienia się po prawomocnym orzeczeniu nowych zachowań, które mogłyby wchodzić w skład czynu ciągłego podjęcie uprzednio prawomocnej decyzji odnośnie zachowania kwalifikowanego jako czyn ciągły uniemożliwia dalsze procedowanie w odniesieniu do nowo ujawnionych czynów.

Niemniej jednak pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył owo postanowienie. Fakt ten o dziwo nie spotkał się z reakcją prokuratora, który winien odmówić przyjęcia zażalenia jako środka zaskarżenia nie przewidzianego przez ustawę. Co gorsza owa kwestia nie została także zauważona przez Sąd Rejonowy dla (...) M. w W., który to 3 stycznia 2019 roku zaskarżone orzeczenie uchylił i przekazał sprawę do dalszego prowadzenia. W toku dalszego postępowania karnego zmieniono oskarżonemu zarzut poprzez dodanie do opisu zarzucanego czynu ciągłego kwoty (...)(...) złotych tytułem domniemanego pobrania pieniędzy od dłużnika

spółki (...) i w takim stanie rzeczy oskarżyciel publiczny wniósł akt oskarżenia do sądu właściwego miejscowo w tej sprawie.

W opinii Sądu Rejonowego w tej sprawie musimy rozstrzygnąć pomiędzy dwoma sprzecznymi ideami tj. prawami oskarżonego, które zostały w sposób oczywisty naruszone poprzez skierowanie do sądu aktu oskarżenia w sytuacji gdy dysponował on prawomocnym postanowieniem o umorzeniu postępowania przeciwko osobie, a także zasadą pewności orzeczeń sądowych obrazujących się w fakcie, iż jednak Sąd Rejonowy dla (...) M. uchylił prawomocne postanowienie. Tym samym Sąd Rejonowy stanął przed trudnym wyborem, której z podanych tu praw przyznać pierwszeństwo.

W ocenie Sądu Rejonowego w postępowaniu karnym, będącym przecież postępowaniem represyjnym względem na zasadę demokratycznego państwa prawnego nakazuje na szali powyższego konfliktu postawić prawa oskarżonego. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż w sytuacji kiedy umorzono postępowanie karne przeciwko osobie

wznowienie postępowania karnego możliwe jest tylko w enumeratywnie wymienionych przypadkach określonych w art. 327 § 2 k.p.k. oraz w art. 328 k.p.k. W przeciwnym przypadku oskarżyciel publiczny nie może wystąpić ze skargą oskarżycielską z uwagi na jej konsumpcję wyrażającą się w wydaniu przez organ postępowania przygotowawczego prawomocnej postanowienia o umorzeniu. Nie ulega zarazem wątpliwości, iż przepis ten ma charakter gwarancyjny. Nie można bowiem w świetle zasady demokratycznego państwa prawnego tolerować sytuacji notorycznej niepewności osoby podejrzanego, który pomimo umorzenia postępowania może obawiać się ponownego odżycia sprawy. Co więcej warto zwrócić uwagę, iż Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę na podstawie art. 8 § 1 k.p.k. posiadał samodzielność jurysdykcyjną. Owa samodzielność jurysdykcyjna dotyczyła także stwierdzenia czy prokurator miał prawo występować z aktem oskarżenia i nie był w tym zakresie związany postanowieniem Sądu Rejonowego dla (...) M. w W. z dnia 3 stycznia 2019 roku. W tym miejscu warto zwrócić uwagę na treść art. 330 § 1

k.p.k. gdzie podano, iż wskazania sądu są wiążące dla organu postępowania przygotowawczego. A contrario owe wskazania nie wiążą sądu meriti. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż z podobnym problemem mierzył się Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie II AKZ372/14, gdzie stwierdził w sposób następujący ; jeżeli strona mimo powtórnego, po raz drugi, umorzenia przez prokuratora postępowania przygotowawczego w sprawie o czyn historycznie tożsamy, inicjujący to postępowanie wnioskiem pokrzywdzonego, zamiast w ustawowym terminie prekluzyjnym, zaniecha wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia, a błędnie postanowienie to zaskarży zażaleniem, to niezależnie od dalszych czynności procesowych organów postępowania, uchylających przepisom procedury karnej, takich jak nadanie biegu środkowi odwoławczemu, jego rozpoznanie i w następstwie kolejne uchylene przez sąd postanowienia o umorzeniu śledztwa i przekazanie sprawy powtórnie prokuratorowi do ponownego rozpoznania oraz w konsekwencji wydanie trzeciego już postanowienia o umorzeniu tej fazy postępowania, nie sanuje

uprawnienia do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia. Wskazane bowiem czynności procesowe, przeprowadzone sprzecznie z prawem, jako prawnie bezskuteczne nie mogły wzruszyć prawomocności drugiego z postanowień prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego, a zatem z prawnego punktu widzenia były to czynności bezprzedmiotowe, skoro jedynym i właściwym do jego wzruszenia byłby tryb podjęcia lub wznowienia takiego postępowania, przewidziany w art. 327 k.p.k. lub uchYLENIA przez Prokuratora Generalnego, o jakim mowa w przepisie art. 328 k.p.k. a nie kolejne w tym przedmiocie postanowienie Sądu. Tym samym, dopiero w sytuacji wzruszenia powtórnego (drugiego), postanowienia o umorzeniu postępowania w trybie nadzoru prokuratora nad postępowaniem przygotowawczym i ponowne umorzenie tego etapu postępowania, pokrzywdzony byłby prawnie legitymowany do skorzystania z uprawnień wynikających z art. 55 §1 k.p.k. Sąd Rejonowy w pełni podziela wyżej wskazany pogląd prawny wskazując, iż przyjęcie odmiennej optyki godziłoby w podstawowe prawa oskarżonego. Nadto w

ocenie Sądu tego rodzaju sytuację należy kwalifikować nie jako brak skargi uprawnionego oskarżyciela, lecz inną okoliczność wyłączającą ściganie tj. konsumpcje skargi oskarżycielskiej. W tym miejscu warto przytoczyć rozważania zwarte na ten temat w komentarzu do art. 17 k.p.k. pod redakcją D. Ś.. Kolejną ujemną przesłankę procesową stanowi konstrukcja konsumpcji skargi publicznej, czyli sytuacja, w której oskarżyciel publiczny traci prawo do oskarżania. Instytucja ta jest zawsze związana z określonym działaniem oskarżyciela publicznego, z tym że może się przejawiać w dwóch aspektach. Dla jej zaistnienia niezbędne jest wydanie przez prokuratora postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego. Pierwsza odmiana tej instytucji została przedstawiona w piśmiennictwie (T. Grzegorzcyk, Wygaśnięcie...) i koncentrowała się na niemożności wniesienia wówczas aktu oskarżenia. W przypadku tej konstrukcji możliwe było odzyskanie prawa do oskarżania przez odpowiednie instytucje prawa karnego procesowego, a mianowicie przez

zastosowanie konstrukcji podjęcia, wznowienia (art. 327) lub uchylenia przez Prokuratora Generalnego zapadłej decyzji procesowej (art. 328). Dodatkowo w ocenie Sądu powyższego twierdzenia nie zmienia fakt, iż po błędnym uchyleniu prawomocnego postanowienia o umorzeniu postępowania zmieniono zarzut oskarżonemu, dodając do niego kwotę pieniędzy, które M. C. miał w sposób domniemany pobrać od swojej żony. W dalszym ciągu oskarżyciel publiczny poruszał się bowiem w obrębie tego samego czynu ciągłego popełnionego na szkodę tego samego pokrzywdzonego, co spotkało się z decyzją o powtórnym umorzeniu postępowania. Do tego materiały związane z owym zachowaniem były już przedmiotem rozprawy prowadzącego postępowanie karne przed wydaniem decyzji o powtórnym umorzeniu postępowania. Dlatego też wyżej podniesiona kwestia tożsamości czynu nakazywała objąć ujemną przesłanką procesową całość czynu zarzucanego M. C. aktem oskarżenia. Ponadto jak już wspomniano oskarżyciel publiczny nie wykazał w tym procesie ażeby M. C. miał przywłaszczyć

<p>wierzytelność spółki wobec jego małżonki A. C..</p> <p>W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku umorzył postępowanie karne przeciwko M. C. o to, że w okresie od maja 2015 roku do listopada 2015 roku oraz w lutym 2016 roku działając w różnych miejscach na terenie kraju, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał przywłaszczenia pieniędzy na łączną kwotę 115.510,88 złotych na szkodę firmy (...) sp.j tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. wobec innej okoliczności wyłączającej ściganie tj. konsumpcji skargi oskarżycielskiej.</p>			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
1.Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Natomiast względ na treść art. 632 pkt 2 k.p.k. obligował Sąd do obciążenia kosztami procesu Skarb Państwa.		
1.Podpis			